

Popláách!

*Stala jsem se matkou v domácnosti,
a není na světě lepší povolání.*

Céline Dion

6 hodin

Jakmile zazvoní budík, vyskočím rovnýma nohama z postele.

El Marido nehne ani brvou. Na uších má přilepená sluchátka od empétrójky, která mu jako nekonečnou ukolébavku přehrává ve smyčce jeho oblíbené album.

6 hod. 1 min.

Bez sebe štěstím, nicméně ještě trochu rozespala si natáhnu džínny přes pyžamové kalhoty, když vtom na mě zaútočí moje pětikilová psice, která chce vyvenčit.

6 hod. 5 min.

Polohlasem ji prosím, aby to neudělala na parkety. Pravděpodobnost, že mě poslechne, je přímo úměrná jejímu momentálnímu rozpoložení. Fajn, zuby si teda nevyčistím, fajn, vynechám i snídani, ale proboha tě prosím, Šošano, dovol aspoň, abych se vyčurala jako první!

6 hod. 7 min.

Se svým miniaturním kerberem za zadkem jsem opět, jako kaž-

dé ráno, překonala osobní čurací rekord. Škoda, kdybych byla chlap, mohla bych se s tím vyťahovat před kámošema... Na druhou stranu nevím, jestli zrovna představa, že se kluci tak rádi trumfují, kdo má silnější proud moči, ve mně vyvolává chuť stát se jednou (jediným) z nich.

6 hod. 8 min.

No ne, uznejte.

Bože, díky, žes mě stvořil jako ženu.

6 hod. 15 min.

Šoša se vesele činí před naším domem na trávníku, kde je zapíchnutá cedule „Psům vstup zakázán“, na kterou všichni kašlou.

6 hod. 15 min. 20 s.

Šup, vytáhnu z kapsy mobil a volám matce, která je naštěstí stejné ranní ptáče jako já. Jakmile uslyším její hlas, mám vždycky neodolatelné nutkání vypovědět jí všechno, co jsem zažila předchozí den (včetně věcí, které jsem byla pevně rozhodnutá zamlčet), i když vím, že mi ihned sdělí (vnutí?) svůj názor.

Máma je takové moje sérum pravdy.

Mluvíme potichu, abychom sousedy z přízemí nezasobovaly informacemi o tom, co je od včerejšího rána nového v mém citovém životě.

Nakonec se to ovšem stejně dozvedí, protože naše tlachání nabere nežádoucí směr a já zvyšuju hlas.

Matce totiž k úplnému štěstí chybí jenom joystick, kterým by mohla můj život zcela ovládat. Má zřejmě pocit, že jsem jí svěřováním svých trablů udělila plnou moc, a systematicky začíná každou větu slovy „Řekni mu, že...“, „Odpověz mu, že...“, „Musíš zkrátka...“.

Už mi to pěkně leze na nervy, jak mi tím rozkazovacím způsobem udílí rady, o které se jí přece nikdo neprosil!!

Teď už chápu, kde jsem vzala svůj způsob vyjadřování.

6 hod. 32 min.

Samozřejmě neuniknu ani informacím o počasí, jimiž mě zásobuje už od dětství a které vypadají pořád stejně: mám se prý teple obléct, protože se co nevidět může přihnat ledový cyklon nebo přivalový déšť, i když nebe je průzračně modré a teplota jarní.

Její oblíbená písnička? „Prší, prší, jen se leje“.

Moje matka je zřejmě jediný člověk na světě, který považuje globální oteplování za dobrou zprávu.

6 hod. 40 min.

Návrat do hlavního stanu, kde si konečně můžu dopřát ten vrcholný luxus, že věnuju deset minut ranní toaletě a zhltnu jeden krajíc chleba s marmeládou.

Bez chleba, protože jsem ho zapoměla koupit.

6 hod. 50 min.

Rozsvěcím v pokoji našich pygmejek a sladkým hláskem je prosím, aby laskavě vstaly.

7 hod. 15 min.

El Marido se ztěžka zvedá z postele s rozčuchanými vlasy a pomáčkáným ciferníkem a naznačuje, abych na něj nemluvila, dokud se neprobudí, tj. přibližně další hodinu. Což je dost dlouhá doba, když toho má člověk tolik na srdci. (Například co se událo v jeho životě mezi 6.00 a 7.15.)

7 hod. 20 min.

Návrat do pokoje mrňat, která tleskáním a o něco silnějším hlasem pobízím k pohybu.

7 hod. 30 min.

Stojím před televizí, proháním žehličku po oblečení všech přítomných a komentuju ranní zprávy.

El Marido s šálkem kávy v ruce mě okřikuje velitelským „Pšššt!“ a připomíná mi tím, že je jako nemluvně porozené do vody a potřebuje být ke svému vynoření obklopen klidným, tichým prostředím, zbaveným veškerých zvukových parazitů vycházejících z mých úst.

7 hod. 31 min.

Poslušně zmlknu a zároveň si uvědomím, že mu právě žehlím košili.

Proč?

Protože mi ji podal.

7 hod. 32 min.

Kdybych chtěla, stačil by jediný pohyb, abych...

7 hod. 33 min.

... byla dobrou manželkou.

Takže košili pečlivě vyžehlím a podám mu ji s chápavým úsměvem, k němuž přidám nehlučný polibek.

7 hod. 37 min.

Myslím, že s tím rozvodem ještě chvíli počkám; je to přece jen můj druhý manžel. Když si budu každých pět let měnit příjmení, nebudu za chvíli vědět, jak se jmenuju. Jsou lidi, kteří už by z toho dávno měli schízu. Měla bych se trochu usebrat a...

7 hod. 38 min.

... čeká mě šok. Nemá náhodou Chloé dneska školu od osmi?!

7 hod. 38 min. 1 s.

Skokem jsem u holek v pokoji a spouštím řev svého každodenního budíčku: „Okamžitě vstávat, v životě jsme neměly takový zpoždění!“

7 hod. 45 min.

Nastává bojový poplach, oblékání za pochodu s rozmraženou briškou v ruce; kontrola aktovek a kufříků probíhá za všeobecného veselí a dobré nálady („Máš učebnici na děják?“, „Cože, tělák? A kde máš úbor?!“).

7 hod. 55 min.

Vysokorychlostní sešup ze schodů doprovázený výkřikem: „Mami, jestli přijdu pozdě, tak mi napíšeš omluvenku, jo!“

8 hod. 5 min.

El Marido se v poklidu osprchoval a odchází do práce.

8 hod. 40 min.

Návrat do konečně prázdného bytu. Mdlým pohledem přelétnu neskutečný binec kolem a dospěju k závěru, že udělám nejlíp, když si taky půjdu po svém do zadního pokoje.

Když se mě lidé ptají, co dělám, pokaždé je svou odpovědí uvedu do rozpaků.

Bavím se tím, že odpovídám vždycky stejně se záhadným výrazem ve tváři: „Pracuju doma.“

Buď si říkají: *Co ta si o sobě myslí! Prej pracuje, a zatím je to obyčejná ženská v domácnosti!*

Nebo přemýšlejí: *Aha, a co se tak dá dělat doma? Že by navlíkala korálky? Nebo plete šály a prodává je na trhu? Hlídá cizí děti?*

BOŽE, PRVNÍ VRÁSKA!

Až dospějí většinou ke stejnému závěru: ... *Anebo, no né, že by nejstarší řemeslo na světě?*

(V okamžiku, kdy vidím, jak se jim rozšiřují zorničky, nechávám je dál žít v omylu a věnuju jim úsměv typu: *Ani na to nemysli, brouku, pro tebe jsem moc drahá.*)

Ve skutečnosti nic z toho nedělám.

Moje práce je totiž mnohem, mnohem horší, než si vůbec dovedete představit.

Sedím zavřená ve svém kutlochu, na dveřích mám přilepený kus papíru s nápisem „Nerušit, jinak bude zle!“ a dělám příšerné věci. Tak hrozné, že se jich někdy sama děším a v noci z nich nemůžu spát. Věci, o nichž jsem si nikdy nemyslela, že jich budu schopná, až si někdy říkám, jestli to mám v hlavě v pořádku. Věci, o kterých nemůžu mluvit a s nikým se o ně nemůžu podělit.

Jsou tak hrozné, že až je objevíte, budou vás strašit ve dne v noci.

Jenomže je budete chtít znovu.

Vždycky je chcete.

Dokonce jsem se díky nim proslavila.

Jmenuju se Anouchka Davidsonová a píšu hororové romány.